

"Det, der kendetegner fransk musik samt de værker, vi om lidt skal høre, er interessant nok det samme som er kendetegnende for det franske sprog – elegance, skønhed, ynde – og dertil lange linier og en nærmest æterisk lethed med raffinement."

Med disse ord introducerede korets dirigent, Klaus Munk-Nielsen, koncertens tre franske hovednavne – Gabriel Fauré (1845-1924), Maurice Duruflé (1902-1986) og Charles Gounod (1818-1893).

"Cantique de Jean Racine" fra 1865 markerer Faurés debut som komponist. Dette romantiske værk er een lang melodisk og harmonisk smuk lovprisning af Gud og en påkaldelse af Kristi beskyttelse i dette liv og i det hinsides. Teksten er skrevet af Jean Racine i 1688.

Duruflés motetter er fra 1960. Den første med titlen "Ubi Caritas" beskriver, at hvor der er barmhjertighed og kærlighed, der er Gud. Teksten er fra skærtorsdag, hvor Jesus vasker disciplenes fødder og indstifter nadveren.

Den anden motet – "Tota Pulcra es" – er komponeret for et pige- eller damekor. Teksten lovpriser Marias skønhed: en skønhed, der kommer indefra, men også kan ses i det ydre. Med begge satser griber Duruflé langt tilbage i musikhistorien til de 1000 år gamle gregorianske hymner fra klostrene – men nu harmoniseret i et nyt og moderne tonesprog med fransk raffinement.

Gounods "Oh, Devine Redeemer" fra 1893, komponistens sidste værk, er endnu et eksempel på den smukke, inderlige, romantiske og franske måde at komponere på. Her påkalder tekstens Guds nåde, når mennesket står i nød og elendighed. En følelse vi alle kender.

Faurés berømte "Requiem" fra 1900 er en messe for de afdøde. Messen indeholder de traditionelle katolske led i en dødsmesse – Introitus, Offertorium, Sanctus, Agnus Dei. "Pie Jesu" satsen, hvor Jesu mildhed beskrives, skal synges af en drengesopran. Næstsidste sats er "Libera me" – teksten om vredens dag, dommedag. Til sidst "In Paradisum" – satsen, der synges, når kisten bæres ud.